

Utvalg for omsorg og helses behandling 24.10.2012:

Enstemmig vedtak:

Forslag til vedtak ble enstemmig vedtatt.

Vedtak:

Utvalg for omsorg og helses vedtak er:

Utvalget slutter seg til forslag til høringsuttalelse – Forslag til endringer i lov av 17.07.1992 nr. 100 om Barneverntjenester med tilhørende forskrifter.

Høring – forslag til endringer i barnevernloven (forslag om endringer i finansieringsansvaret og i den faglige samhandlingen mellom stat og kommune, forslag om styrking av barns rettigheter mv.)

Av høringsnotatet framgår det at forslag til endringer er gjort på bakgrunn av evalueringer av reformen i 2004, dvs. etter at staten overtok det som tidligere hadde vært fylkeskommunens ansvar innen barnevernfeltet. Evalueringen ble gjennomført som flere delrapporter og en samlerapport.

Det vises til at det også foreligger en rekke andre innspill i fht. ønskede/anbefalte endringer i barnevernloven.

Forslag til endringer berører en rekke områder, både relatert til samspill (grensesnitt) mellom stat og kommune og føringer for organisering og utøvelse av barnevernsarbeidet i kommunen.

Når det gjelder for eksempel samhandlingen mellom statlig barnevern og tilgrensede tjenester er dette imidlertid «*problemstillinger og utfordringer*» departementet vil følge opp i sitt videre arbeid. Departementet sikter på å omtale dette nærmere i lovproposisjonen som legges frem for Stortinget.

Det har fra mange kommuner gjennom lang tid blitt problematisert hvordan staten har organisert «det statlige barnevernet» og det har også vært en sentral problemstilling i de evalueringsrapporter som foreligger. Det er derfor med stor undring at dette ikke gjøres til tema i høringen, «*men vil bli fulgt opp*» i det videre arbeid.

Som det vises til senere er det derfor i realiteten i denne sammenheng, kun forholdet mellom kommune og staten v/Fagteamene som berøres i vesentlig grad her. Denne begrensning svekker muligheten til å få en felles forståelse for hvordan barnevernet som helhet skal organiseres i Norge og da på en måte som i størst mulig grad sikrer at ressursene benyttes nærmest mulig brukerne.

I høringsnotatet vises det til;

I følge evalueringen har ikke styringssignalene fra departementet til direktoratet og videre ut til regionene i tilstrekkelig grad vært faglig begrunnet. Direktoratet har blant annet vært tydelig på økonomiske føringer, men i mindre grad hatt fokus på kompetansen og kunnskapen som kreves for å etablere faglige virkemidler. Denne manglende forankring av faglige styringssignaler har hatt konsekvenser for både den økonomiske og faglige utviklingen i det statlige barnevernet gjennom at en ikke har fått til ønsket omstilling. (s. 15)

Det er på flere områder, men særlig i forhold til notatets forståelse og anbefalinger i fht. finansieringsansvaret, grunn til å undres om det også her er en divergens mellom den faglig begrunnelse og behov for økonomiske føringer.

I det følgende er det kommentert særskilt enkelte områder som omfattes av endringsforslaget. Det er på flere områder foreslått endringer som kun er en tilpasning av dagens reelle situasjon, jfr. bl.a. kap. 10. Disse områder kommenteres ikke særskilt.

Kap. 6 – 11 Nærmere om finansierings- og ansvarsfordelingen ¹

Finansiering

Dagens situasjon når det gjelder finansiering reguleres av §§ 9-4 og 9-5 i lov om barneverntjenester. Nærmere presiseringer finnes i rundskriv Q-06/2007 (betalingsrundskrivet) Det overordnede er at staten refunderer til kommunen kostnader til fosterhjem som går ut «over det kommunen plikter å betale». (§ 9-4) Kommunen refunderer staten kostnader knyttet til plasseringer i institusjoner. (§ 9-5) Hva kommunen «plikter» å betale fastsettes årlig ved behandling av statsbudsjettet. Denne finansieringsordninger er i all hovedsak videreført fra den tid fylkeskommunene hadde ansvar for plasseringstiltak.

Det finnes for øvrig andre ulike finansieringsordninger som også drøftes i notat, men disse er mindre sentrale i fht. kommunens totale kostnader til drift av barneverntjenesten og kommenteres ikke ytterligere her.

I dagens ordning betaler kommunene ca. 15% av kostnadene ved plasseringer i institusjon. I 2011 var gjennomsnittlig kostnad pr. plass ca. 2,6 mill. hvorav den kommunale andelen var ca 400.000 - 34.359 pr. måned. Når det gjelder statlige fosterhjem var tilsvarende tall hhv. 37% av total kostand på 800.000 og kommunens andel 320.000 – 26.850 pr. måned.

I høringsnotatet er det forslått vesentlige økninger, i utgangspunkt i fht. fordeling av kostnader ved institusjonsplasseringer. Dette vil som tidligere måtte framkomme av statsbudsjettet, men av teksten i kap. 8.4.1 hvor det skissers en økning som innebærer at kommunen dekker 30% av kostnadene mot i dag 15% (fra 35 390 til 70 780 pr. mnd.) må antas å være et sterkt signal på hvilke føringer som gis.

Det kan vel knapt være å betrakte som en underdrivelse når departementet skriver følgende i høringsnotatet;

Departementets forslag om en økning i egenbetaling ved bruk av statlige tiltak forutsetter at den enkelte kommune enten har tilstrekkelig fleksibilitet i budsjettene til å håndtere dette, eller løser dette gjennom ulike former for interkommunalt samarbeid.(s. 43)

Når det på s. 39 også gis uttrykk for

Det er også mulig å se for seg en tredobling av egenandelen fra 15 pst. til 45 pst. En tredobling innebærer en økning til 106 170 kroner i kommunal egenbetaling for en institusjonsplass per måned.

¹ Omhandles i kap. 1 - 10

må det være grunn til å være bekymret for hvordan finansieringsspørsmålet er tenkt løst.

En gjennomgående begrunnelse for å øke kommunens andel av utgifter, i første omgang for institusjonsplasseringer er at det fra statens side hevdes at det nå skjer en vridning mot dette tilbudet fordi det framstår som billigst for kommunen. Det hevdes bl.a.

Imidlertid kan det også ligge annet enn barnevernfaglige årsaker til grunn for samhandlingsproblematikken. Dagens betalingssystem preges av at kommunen betaler relativt sett mer for egne tiltak og mindre for statlige tiltak. I grove trekk praktiseres det slik at alle tjenestene koster omtrent det samme for kommunen, uavhengig av de reelle kostnadene bak tiltakene. En overføring av barn til statlige tiltak kan være lønnsomt for kommunen – fordi staten vil ta en del av kostnadene som kommunene alternativt ville fått ved anvendelse av egne tiltak. Den relativt sett større subsidieringen av statlige tiltak gjør det lettere for kommunene å velge disse tiltakene. I dette ligger det at kommunen i dag har insentiv til å vektlegge økonomi fremfor faglig tenkning.

*Det samme utspiller seg på det statlige nivået. Bufetat plikter å overholde egne budsjetter. Henvendelser fra kommunen om en institusjonsplass kan bli møtt med skepsis og forslag om andre tiltak – **fordi staten vet at kommunen også har andre insentiver enn rent faglige til å etterspørre statlige tiltak.** (vår utheving) (s.33)*

Samtidig har det gjennom lengre tid vært et uttalt ønske om å redusere bruken av institusjoner og ved plasseringer foreta en dreining mot bruk av fosterhjem. Departementet utaler imidlertid nå i tillknytning til dette;

Økt behov for fosterhjem uten at tilbudet øker tilsvarende, kan styrke fosterhjemsfamilienes forhandlingsposisjon i forhold til stat og kommune. Dette kan ha en prisdrivende effekt. Derneft vil det være nødvendig å rekruttere flere familier. Dette kan også ha en prisdrivende effekt.

Fosterhjemmene skal kompenseres på en god måte. Samtidig er det viktig for departementet at økonomiske ordninger ikke styrer fosterfamiliens insentiver. (s44/45)

Tilsvarende argumentasjon finner man flere steder i notatet. Det er fra kommunens side grunn til å understreke at man ikke kan akseptere at det legges til grunn at det er det billigste tiltaket som benyttes. Norsk barnvern må antas å ha en standard hvor det er faglige vurderinger av barnets, og familiens behov som ligger til grunn for valg av tiltak. Bruk av plasseringer utenfor hjemmet vil ofte framstå som et siste alternativ, jfr. den kritikk som har blitt reist mot barnvernet om at man i for begrenset grad griper inn med tiltak som innebærer at barn flyttes fra biologisk familie for kortere eller lengre tid. Økonomi er ikke et argument i denne sammenheng.

Når det så hevdes at press på «markedet» for fosterhjem vil kunne skape en «forhandlingsposisjon» synes dette å være lite virkelighetsnært. I dag opplever vi at det er vanskelig å rekruttere fosterhjem, uten at det vurderes at godtgjøringen er den sentrale faktor i

dette. Det er KS-satser som er den grunnleggende betaling til fosterhjemmet, men forsterknignstiltak relatert til at vi, ut fra en faglig vurdering «frikjøper» en av fosterforeldrene fra å delta i annet arbeid, aggregerer vesentlige kostnader.

Det må både i fht. plassering i institusjoner og i fosterhjem antas at det nå plasseres barn med til dels vesentlig større utfordringer enn tidligere, dvs. både for institusjonene og fosterhjemmene er mer krevende enn tidligere, noe som må gjenspeile seg i ressursbruken.

Det er grunn til å anta at dette er et resultat av at det nå forsøkes hjelpetiltak i større grad og med lengre varighet enn tidligere. Dette kan ha som konsekvens at problemene er mer utfordrende ved plassering enn om slike tiltak hadde blitt iverksatt på et tidligere tidspunkt.

Det er også grunn til å vise til at det allerede er etablert en tvistenemnd som behandler saker hvor det er uenighet mellom stat og kommune vedr. det økonomiske ansvaret i tilknytning til plasseringssaker.

Samhandling stat (Bufetat-Fagteam) - kommune

Det erkjennes i notatet at det er, og har vært en samhandlingssproblematikk i forholdet Fagteam, som er det organ som utøver statens barnevernspolitikk lokalt, og kommunenes barneverntjenester.

Dette kan tilskrives at det har vært uklart hva som er fagteams rolle. Kommunene som i hht. barnevernlovens § 2-1 har ansvar for å bl.a. å «treffe vedtak i henhold til loven» (5.ledd, bokstav b) har i stor grad meldt tilbake at man har opplevd at det faglige skjønnnet blir forsøkt overprøvd av fagteam. Fagteam har langt på vei blitt opplevd som en overprøvingsinstans. Det er mulig at dette er en konsekvens av at

*Evalueringen viser at konflikter oppstår når staten forsøker å overprøve kommunenes faglige vurderinger om tiltaksvalg. **Departementet viser til at statlig barnevern har hatt som mål å påvirke kommunens tiltaksvalg bort fra institusjonsbruk.** Dette har kommet klart til uttrykk i tildelingsbrev og andre styringsdokumenter. Målet har vært forankret i føringer fra St.meld. nr. 40 (2001-2002), og **i samsvar med etatens behov for budsjettstyring.** (s.49) (vår utheving)*

Det kan vanskelig forstås annerledes enn at der hvor kommunens barneverntjeneste har gjennomført en faglig utredning og konkludert med plassering i institusjon som beste løsning, har fagteam som statens representant hatt som agenda å redusere institusjonsbruken; ikke som en konsekvens av faglig forståelse av bruk av institusjonsplasseringer i barnevernet, men ut fra behovet for «budsjettstyring».

Sett fra kommunens side er det stor forståelse for at det er behov for budsjettstyring, men at det kan sees som om denne gis fortrinn foran for hva som er nødvendig tiltak ut fra en faglig forståelse, er utfordrende å forholde seg til. Av barnevernlovens § 4-1 framgår det at det skal legges *avgjørende vekt på å finne tiltak som er til beste for barnet*, dvs. dette må være det overordnede prinsipp, selv om dette kan i enkelte tilfeller kan komme i konflikt med behov for «budsjettstyring».

Når Fagteam på bakgrunn av de endringer som foreslås gis et klarere oppdrag i fht. å bistå kommunene i å finne «riktig» tiltak vil dette være i overensstemmelse med kommunens ønske.

Dette innebærer at det er kommunen som i sin helhet er ansvarlig for at saker er tilstrekkelig utredet. Når det reises spørsmål om det bør gis en hjemmel slik at staten kan kreve ytterligere utredninger fra kommunen (se s. 51) kan man vanskelig se at det er grunnlag for dette uten at man igjen kommer i en situasjon hvor staten overprøver utøvelsen av det ansvar som er tillagt kommunen i barnvernloven. Det kan også legges til grunn at av de saker hvor det er behov for statlige institusjonsplasser, vil en majoritet fremmes for behandling i Fylkesnemnda for barnevern- og sosiale saker. Det er i så tilfelle nemnda som må ta stilling til om saken er tilstrekkelig og faglig utredet slik at det kan treffes vedtak.

Ansvar for plasser i institusjon

I notatet blir det drøftet om det kan være hensiktsmessig å finne alternativer til dagens ordning hvor det er staten som er ansvarlig for å drifte institusjoner evt. anskaffe slike fra f.eks. private operatører.

Det blir anbefalt at dagens ordning opprettholdes.

Kommunen slutter seg til dette. Det vurderes at de fleste kommuner ikke har en størrelse som tilsier at det vil være mulig å etablere et tilstrekkelig differensiert institusjonstilbud. Selv om det gjøres interkommunale løsninger og selv om det baseres på kjøp av plasser i et marked vil det være svært krevende å sikre bredde og kvalitet for kommunene.

Kap. 13 Barns rett til medvirkning og mulighet til å ha en særskilt tillitsperson

Det er i en rekke sammenhenger kommet fram at barn i for liten grad blir hørt eller betraktet som en aktør i egen sak. Til tross for at dette er regulert i § 6-3 i barnevernloven, jfr. også Barnekonvensjonens artikkel 12, er det en erkjennelse for at dette ikke alltid kommer til uttrykk i praksis. Dette er også påpekt i flere sammenhenger fra ulike organisasjoner, bl.a. organisasjonen for barnevernsbarn, barnvernpanelet osv. Det er gitt en rekke eksempler på at det er tuffet vedtak, også av særskilt inngripende karakter hvor det ikke er snakket med barn, eller er gitt mulighet for barnet å forstå rekkevidden av tiltaket, når det ellers ut fra alder og utvikling er i stand til det. Det kan være mange årsaker til dette. Bl.a. at det er fokus på samhandlingen med foreldre hvor barna kommer i «skyggen».

Barn over 15 år er part i egen sak, og har som part også rett til å la seg representere med talsperson eller advokat. (Nb. Avgrensning til særskilte saker)

Det er derfor ikke mangel på lovbestemmelser som nødvendigvis fører til den tilstand man ser. Det kan imidlertid være hensiktsmessig med en presisering av barns rettigheter hvor det

også tydeliggjøres retten for barnet til å ha en tillitsperson tilstede i samtaler med barneverntjensten.

Kommunen slutter seg derfor til forslaget til endring av barnevernlovens § 4-1.

Kap. 14 Begrepsbruken i barnevernet,

Det har i mange sammenhenger vært drøftet begrepsbruken på mange områder innen helse- og sosialsektoren, og det har vært endringer over tid, jfr. bl.a. bruken av klient versus bruker.

I notatet refereres følgende:

I Stortingsmelding nr 1 fra barn og unge i Norge uttaler Barnevernproffene følgende: "Vi må forstå og like ordene barnevernet bruker, da er det lettere å kjenne seg trygg, forstå det de sier og bestemmer – og å kunne være med å bestemme. Ordet barnevern er et fint ord, det vil vi beholde. Men mange av ordene barnevernet bruker, kan gjøre det lett å kjenne seg annerledes, stempla, rar eller problematisk. De skaper avstand og utrygghet. Det er ord som brukes mye og vi trenger dem for å forklare livet vårt til venner, klassekamerater og tilfeldige bekjente."

Dette gjelder ord som er innarbeidet i det norske språk. Det blir da også fra departementets side uttrykt tvil i fht. hvilke begreper som bør benyttes i fht. dagens fosterhjem, fosterbarn, fosterforeldre institusjon og barn med alvorlige atferdsvansker.

Det er god grunn til å forstå at mange som berøres opplever dette som ord som også karakteriserer, og da ofte på en negativ måte den som er berørt av barneverntiltak.

Til tross for forståelse for de innvendinger som framkommer vil en anbefale at begrepsbruken videreføres. Det er nærliggende å legge til grunn at det ikke er begrepene isolert sett som er utfordrende, men hvordan de forstås sett fra de som berøres og antakelsen av hvordan disse forstås i samfunnet for øvrig.

Nye ord/begreper må antas over tid å gi samme effekt idet også det "nye" begrepet eksempelvis må knyttes opp til at et barn er plassert utenfor biologisk familie. Ikke minst i forbindelse med "barnevernjus" må det være begreper som er entydige og ikke gjenstand for fortolkning.

15 Hjelpetiltak for barn og barnefamilier

Forslaget berører lovens § 4-4 som er knyttet til vilkår og angir ulike områder hvor det iverksettes s.k. hjelpetiltak. Dette er tiltak som i all hovedsak iverksettes i forhold til barn i biologisk familie, men kan også i enkelte tilfeller omfatte barn som er plassert utenfor biologisk familie, men da slik at omsorgen fortsatt ligger hos biologisk foreldre.

Den foreslåtte endring er en presisering av praksis og gir en mer presis, men ikke begrensende lovtekst.

Kommunen slutter seg til de forslag som er fremmet.

16 Regulering av institusjoner med behandlingshjem

Forslaget omhandler grenseoppganger og ansvarsforhold i statlige institusjoner og tiltak. Dette berører kommunene i den grad det styrker kvalitet av de tiltak som tilbys fra staten.

Kommunen slutter seg til de forslag som er fremmet.

Kap. 17 Forslag om styrking av barnverntjenestens oppfølging av barn under og etter varetekt og straffegjennomføring

At barn som omfattes av tiltak hjemlet i barnevernloven utfører kriminelle handlinger skjer i et visst omfang. Det er grunn til å vise til at et av kriteriene for å treffe vedtak etter § 4-24 er kriminalitet. Det er da vurdert at det er barn/ungdom som er i behov for behandling og at dette kan skje innen rammen av de tiltak som barnverntjenesten har til rådighet.

Når barn med tiltak uøver kriminelle handlinger fritar dette ikke barnverntjenesten for å opprettholde vedtak eller videreføre disse. Også denne gruppe brukere, og kanskje bør det vektlegges særskilt ovenfor denne gruppe, har krav på tiltak ut over 18 år.

Når departementet når foreslår å innføre en ny bestemmelse i loven (ny § 3-5),

Når barn under 18 år sitter i varetekt eller gjennomfører fengselsstraff, skal barnverntjenesten holde jevnlig kontakt med kriminalomsorgen og delta i planleggingen og tilretteleggelsen av tiltak etter endt opphold. Slik oppfølging under varetekt og straffegjennomføring skal regnes som et tiltak som er iverksatt før barnet fyller 18 år, jf. barnevernloven § 1-3 annet ledd.

bør det reises spørsmål om dette er hensiktsmessig. I notat er det vist til at dette vil gjelde for et relativt lite antall saker. Dette medfører imidlertid at det vil være begrenset kompetanse i barnverntjenesten, mens dette må forutsettes å være tilstede i Kriminalomsorgen. Det må derfor for å bedre tilbudet til denne gruppen være mer hensiktsmessig å styrke det organ som har dette som primæroppgave enn å pålegge barnverntjenesten nye arbeidsoppgaver.

Kap. 18 Samvær etter omsorgsovertakelse

Fylkesnemnda for barnvern- og sosiale saker skal når det fattes vedtak om omsorgsovertakelse etter bestemmelsene i § 4-12 også ta stilling til samvær.

Endringsforslaget utvider personkretsen som skal ha rett til å få vurdert samvær med særlig fokus på søskens rett til samvær. Forslaget innebærer at fylkesnemnda skal vurdere om det skal fastsettes samvær mellom søsken.

Kommunen slutter seg til de forslag som er fremmet.

Kap. 19 Barneverntjenestens ansvar for å følge opp barnet etter en omsorgsovertakelse

Barneverntjenesten har allerede i dag et særskilt oppfølgingsansvar for barn hvor det er truffet vedtak om plassering utenfor biologisk familie etter bestemmelsene i § 4-12. Dette framkommer i § 4-16.

Endringsforslaget medfører etter vår vurdering at dette ansvaret klargjøres og presiseres.

Kommunen slutter seg til de forslag som er fremmet.

Kap. 20 tilsyn og kontroll med barn i fosterhjem

Formålet med tilsynsførerordningen er å føre kontroll med at barn plassert i fosterhjem får forsvarlig og tilfredsstillende omsorg i fosterhjemmet. Tilsynet supplerer barneverntjenestens egen kontroll og oppfølging av barnets situasjon i fosterhjemmet og er et viktig virkemiddel for å ivareta rettsikkerheten til barn som er under barnevernets omsorg.

Tilsynsførerordningen er nærmere regulert i fosterhjemsforskriften, jf. §§ 8 og 9.

Barneverntjenesten skal ved godkjenningen av fosterhjemmet oppnevne en særskilt tilsynsfører for barnet. Det stilles ingen formelle krav til tilsynsførernes kvalifikasjoner. Ved valg av tilsynsfører skal det legges vekt på å finne en person som barnet har eller kan få nødvendig tillit til, og som har særlige forutsetninger for å kunne utføre tilsynsoppgaven overfor det enkelte barnet.

Det er dokumentert gjennom kommunenes halvårslige rapportering til departementet at det er en vesentlig svikt i forhold til oppfølging av fosterhjem. Dette være seg i forhold til at det ikke er oppnevnt tilsynsfører eller at denne ikke har foretatt det avtalte antall besøk. Dette er også dokumentert særskilt bl.a. i undersøkelse gjennomført av Riksrevisjonen.

Det er også fra barneverntjenestene stilt spørsmål om både tilstrekkelighet og kvalitet når tilsyn utføres uten at det stilles krav til kvalifikasjoner.

Det reises spørsmål om tilsynet bør utøves av andre enn av barneverntjenesten, f.eks. av staten ved Fylkesmannen, jfr. tilsynet med institusjoner som utøves derfra.

Det er konkludert med at det fortsatt er kommunen som har plikt til å gjennomføre tilsynet, men at dette kan legges til annet organ enn barneverntjenesten. Videre at det nå bør stilles krav til tilsynsførers kvalifikasjoner;

Departementet har kommet til at dagens tilsynsførerordning bør erstattes med et mer profesjonalisert og tydeligere kommunalt forankret tilsynsansvar. Departementet foreslår at tilsynsansvaret legges til kommunen som sådan, og ikke til den enkelte barneverntjeneste. (s.116)

Kommunen slutter seg til den endring som er foreslått i 4-22, dette for i større grad kunne sikre og trygge de barn som er plassert, men understreker at ordningen vil måtte ha økonomiske konsekvenser som det forutsettes at kommunen får rammer til å gjennomføre.

Kap. 21 Endring av tilsynsforskriftens krav til årlig systemrevisjon av barneverninstitusjoner

Behandler statens oppfølging og sikring av kvalitet i de institusjoner som benyttes i tilknytning til tiltak i barnevernet.

Kommunen slutter seg til de forslag som er fremmet.

Kap. 22 Tilsyn med statlige barneverntjenester

Behandler statens oppfølging og sikring av kvalitet i det statlige barnevernet.

Kommunen slutter seg til de forslag som er fremmet.

Kap. 23 Presisering av barnevernlovens § 8-4 om oppholdskommunens ansvar for å reise sak for fylkesnemnda

Lovens § 8-4 regulerer ansvaret i de saker hvor det er fremmet sak for fylkesnemnda med forslag om tiltak etter § 4-12. Slik bestemmelsen er utformet i dag er det mulighet for tolkninger av hvor langt dette ansvaret strekker seg så lenge saken ikke er behandlet i fylkesnemnda og barnet flytter til annen kommune før saken er tatt opp til behandling.

Forslaget innebærer at det nå klargjøres at det er den kommune som har reist saken som har et helhetlig ansvar fra saken er fremmet til vedtak er fattet i fylkesnemnda. Forslaget sikrer at barn ikke blir "kasteball" og forblir i uheldige omsorgssituasjoner ved at sakene kommer i "spill" mellom fra- og tilflyttingskommune.

Kommunen slutter seg til de forslag som er fremmet.

Kap. 24 Beregning av plasseringstid etter vedtak etter barnevernlovens § 4-24

Det framgår av bestemmelsen slik den er utformet at tiltak er tidsbestemt til maks å kunne vare i 12 måneder med mulighet til nytt vedtak for ytterligere 12 måneder. Tiltak som er iverksatt før fylte 18 år opprettholdes innenfor rammen av nevnte 12 måneder.

Det er reist spørsmål om den tid barnet er plassert på akuttvedtak (§ 4-25) skal inngå i de tidsrammer som er nevnt ovenfor. I dag er praksis uklar og heller ikke gjennom Fylkesnemndenes vedtak er dette avklart. Sett i sammenheng med at dette fra barnet/ungdommen må ansees som et svært inngripende tiltak må den berørtes rettssikkerhet være et sentralt tema.

Departementet anbefaler at det gis en presisering i loven slik at den vil lyde slik;

Et vedtak etter § 4-24 første og annet ledd skal treffes av fylkesnemnda etter reglene i kapittel 7. Midlertidig vedtak kan treffes av barnevernadministrasjonens leder og av påtalemyndigheten. § 4-6 annet, fjerde og femte ledd gjelder tilsvarende. Plasseringstiden etter det midlertidige vedtaket skal inngå i den totale plasseringstiden som gjelder for vedtak etter § 4-24 første og annet ledd. (s.136)

Prinsippielt vil man slutte seg til departementets anbefaling. Det er imidlertid grunn til å bemerke at ungdom i dag oppholder seg lenge «på» akuttvedtaket og da også ofte i institusjoner som er skjermet. Dette ikke minst i påvente av ferdigstilling av sak, men i all hovedsak i påvente av behandling av sak i Fylkesnemnda. Dette innebærer at den behandling det vurderes at barnet/ungdommen er i behov av ikke kan starte. I dagens situasjon kan det gå opptil 3 måneder før ungdommen kommer i det tiltak som skal bidra med behandling.

Med det forslag som er referert ovenfor kan en derfor få en behandlingsperiode som er vesentlig kortere enn forutsatt. Om dette er til barnets beste kan det være grunn til å reise spørsmål om.

Kap. 25 Fristen for å bringe fylkesnemndas vedtak inn for domstolen

I dag er fristen for å bringe et vedtak truffet av fylkesnemnda inn for domstolen på to måneder.

Forslaget er at dette skal endres til 1 måned. Dette innebærer at bestemmelsene i barnevernloven harmoniseres til den alminnelige ankefrist slik det er etter tvisteloven.

Kommunen slutter seg til de forslag som er fremmet.